

3.

CUỐN phim được đem chiếu trong căn phòng rộng lớn nhất trên tàu buổi tối hôm ấy là một phim tôi đã xem mấy năm về trước ở Luân-đôn, một tuồng buôn lậu trên miền duyên hải phía nam nước Anh. Tôi dừng lại trong phòng để xem lại đoạn đầu, nhưng thật ra tôi chỉ muốn chắc chắn những người tôi quen biết trên tàu có mặt tại đây hay không. Họ đều đủ mặt. Anson và Monique ngồi bên cạnh nhau ở một hàng ghế khoảng giữa phòng. MacInnes và Martin ngồi ngay sau lưng họ. Trong lúc tôi chăm chú nhìn trước khi đèn tắt, MacInnes nghiêng mình tới trước để nói một chuyện gì với Monique và nàng quay lại để ban tặng ông ta một nụ cười thích thú qua phía trên vai nàng. Tôi có thể tưởng tượng được câu chuyện. Ông ta đã bắt đầu dùng lối xưng hô thân mật theo kiểu « chú, cháu » với nàng.

Tôi ngồi bên mặt của hàng ghế cuối cho tới khi đèn tắt và cuốn phim bắt đầu chiếu trên màn ảnh. Rồi tôi lên ra khỏi chỗ ngồi vào phòng viết và theo hành lang hóng mát trở về phòng.

Vào trong phòng, tôi bấm chuông gọi Err. Ba phút sau anh ta đến.

Tôi bảo :

— Err, tôi muốn anh nhận một món quà nhỏ của tôi.

Nói đoạn, tôi rút một tờ giấy bạc năm Anh-kim ra khỏi ví và xoa nhẹ giữa mấy ngón tay.

Anh ta nhìn sững tờ giấy bạc.

— Tôi xin vui lòng chờ đợi ông sai bảo bất cứ việc gì tôi có thể làm nổi.

— Tôi chỉ muốn anh cho tôi mượn một món nhỏ. Tôi cần mượn chùm chìa khóa của anh trong vài phút.

Đôi mắt anh ta lồi hẳn ra và anh ta chìa cả hai bàn tay như đề đờ đờ do tôi sắp sửa đánh.

— Chúa ơi! Thưa ông, việc đó thì tôi đành chịu thua! Tôi sẽ bị mất việc làm nếu bị người khác phát giác.

Lối nói của anh ta quả thật đáng chú ý. 'Nếu bị người khác phát giác', như thế có nghĩa là sẽ không sao cả nếu không một ai phát giác. Giữa thời đại này, một coa người lương thiện là một kẻ không làm chuyện gì bậy khi có ai đang nhìn.

— Err, anh chưa hiểu kịp ý tôi. Tôi đâu có muốn anh giao chùm chìa khóa của anh cho tôi, và cũng sẽ không có ai biết ngoại trừ anh và tôi. Tôi chỉ muốn dùng xâu chìa khóa đó, do chính tay của anh. Tôi muốn xem qua phòng của Ông De Ménard và nói chuyện với ông ấy, nếu có thể. Tôi là một ký giả. Tôi muốn phỏng vấn riêng ông ấy. Nhưng tôi muốn gây bất ngờ cho ông ấy — nếu không, chắc ông ấy không chịu tiếp tôi đâu. Anh cứ việc đi cùng với tôi và mở cửa phòng cho tôi rồi, nếu muốn, anh cứ chờ tôi để biết chắc tôi không lấy trộm một vật gì.

Anh ta lại nhìn tờ giấy bạc trong bàn tay của tôi.

— Nghĩ lại, việc này không thiệt hại gì cho ai. Nhưng nếu có người bất thành linh đi vào?

— Tôi sẽ trốn vào buồng tắm và anh sẽ giả vờ đang

dọn dẹp đồ đạc. Nhưng sẽ không có ai bắt gặp mình hết. Tôi vừa trông thấy tất cả mọi người đang xem chiếc bóng.

— Tôi biết thể này là không phải. Nếu công ty phát giác...

— Làm sao mà phát giác được. Dù thế đi nữa, tôi vẫn có thể dàn xếp êm thấm cho anh. Tôi quen biết Ông Chủ Tịch Ban Quản Trị. Anh sẽ không hề hấn gì.

Lời nói của tôi không phải hoàn toàn láo khoét. Tôi đã gặp Sir Charles. Nhưng không có một mối thân tình nào.

Anh ta tươi nét mặt.

— Thôi được. Thật tình, tôi uổng muốn nữa không, nhưng nếu ông hứa với tôi thì cũng được.

— Quả thật, tôi quen thân với Ban Quản Trị.

Anh ta cười một cách đầy ơ ngại.

Dãy hành lang hẹp vắng tanh và im lặng, ánh đèn đã được vẫy mờ trong ban đêm. Err đi theo tôi tới phòng M-43-45 và dừng lại trước hai cánh cửa liền nhau.

Tôi thì thảo hỏi :

— Cánh cửa nào mở vào phòng khách ?

Anh ta khẽ đáp :

— Thưa ông, cửa bên trái.

Tôi liền đẩy anh ta tới trước tôi và anh ta lặng lẽ mở khóa. Tôi thúc anh ta vào, nhưng anh ta thụt lùi ra dẫu tôi vào trước. Anh ta định bật dẹt, nhưng tôi kịp thời ngăn lại. Ánh đèn từ bên ngoài rọi vào vừa đủ soi sáng cho tôi.

Trong bóng tối lờ mờ, tôi vẫn có thể trông thấy bộ mặt khủng khiếp của Err trong lúc tôi nhẹ nhàng vặn thử quả nắm cánh cửa thông thương đối diện với chiếc ghế nệm dài. Cửa có khóa. Đúng lúc tôi lặng lẽ buông quả nắm

ra. tôi bỗng nghe tiếng bước chân vang lên ngoài đoạn hành lang ngắn phía trước hai cánh cửa. Err cử động như một người điên. Tôi vội sai bốn bước tới cửa buồng tắm. Đứng sát bức tường bên cạnh vòi nước, tôi có thể nghe rõ tiếng bước chân dừng lại ở cánh cửa bên kia.

Một lúc khá lâu sau, tôi mới nghe tiếng chìa khóa đút vào ổ. Lúc bấy giờ tôi mới dám thở một hơi dài. Cửa buồng ngủ không có khóa. Tôi nghe người khách đi vào và đóng cửa lại. Rồi tôi lặng lẽ ra khỏi buồng tắm, lấy một cái ly đáng răng ở chậu rửa mặt lúc đi ngang qua đó.

Tôi tiến về phía khung cửa thông thương giữa buồng ngủ và phòng khách, úp miệng chiếc ly lên mặt cửa bằng kim loại, đoạn áp tai trái sát đáy ly, bởi vì tai trái của tôi nghe rõ hơn.

Tôi có thể nghe rõ tiếng bước chân bên trong buồng ngủ, mặc dầu trên sàn có lót thảm dày. Tiếng bước đi động qua phòng và dừng lại ở một nơi mà tôi đoán chắc là chỗ đặt giường. Rồi tôi nghe một giọng nói bằng tiếng Pháp.

— Anh còn thức à ?

— Phải, tôi vẫn còn thức, và buồn chịu không nổi.

Giọng nói của người nằm trên giường tuy hơi yếu nhưng rất rõ. Đó không phải là giọng của em tôi. Ted không biết nói tiếng Pháp.

— Anh đã ăn tối rồi chứ ?

— Ăn đại khái. Người Anh không biết nấu ăn. Chiếc khay đồ trên tủ áo.

— Mấy người đó đòi vào thăm anh ra sao. Anh khỏe chứ ?

— Chắc không sao. Tôi chỉ mong cho mau tới Le Havre. Tôi đã quá khổ sở với mớ bừa này.

— Anh hãy chịu khó một chút nữa đi. Sau khi mọi người đi ngủ cả rồi, tôi sẽ đưa anh ra ngoài buồng đi dạo một lát. Anh hãy cố kiên nhẫn.

Tiếng bước chân lại vang lên, lần này tiến về phía cánh cửa mà tôi đang lắng tai nghe. Tôi lại phóng vào buồng tắm, và vừa vào được bên trong tôi đã nghe tiếng cửa lịch cách mở. Trong lúc đó, tôi trông thấy Err chạy trốn ra ngoài theo lối cửa trước. Anh ta mở ra và khép lại một cách vô cùng lẹ làng và im lặng. Tôi bước vào phía sau cửa buồng tắm, đề cửa hé mở. Tôi nghe tiếng bước chân dừng lại ở giữa phòng khách.

Gã đàn ông hỏi lớn :

— Ai đó ?

Y nói tiếng Anh bằng một giọng rất đúng. Y đứng yên có tới một phút. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực và tôi nghe máu gào lên trong hai tai. Gã đàn ông đứng giữa phòng vẫn không bật đèn. Một lát sau, tôi nghe y lại bước thẳng về phía cửa buồng tắm đang hé mở. Y dừng trước cửa, đưa tay đầy cánh cửa mở, vào phía trong. Cánh cửa chỉ xoay được mấy phân đã dưng vào mũi giày của tôi, làm vang lên một tiếng động.

Gã đàn ông bảo :

— Đi ra ! Tôi có súng.

Tôi vẫn đứng im, hy vọng y không nghe được tiếng thở mạnh của tôi. Quả thật y không nghe. Y chờ thêm một chút rồi thận trọng bước qua ngưỡng cửa, thò tay tìm cái ngắt điện.

Tôi liền xô mạnh cánh cửa vào người y, nghe rõ tiếng cửa đập vào đầu y. Tôi không thể trông thấy gì khác ngoài bàn tay và cánh tay của y, nhưng nhìn vào đó tôi biết

y bị cánh cửa tung trở về phòng khách. Lợi dụng lúc y còn đang choáng váng, tôi chạy ra ngoài. Y gượng lại khá nhanh, vừa kịp đề ra đòn trong lúc tôi lướt qua bên cạnh y trong bóng tối lơ mờ. Y ôm ngang đầu gối tôi.

Cả hai chúng tôi cùng té mạnh xuống sàn. Tôi rút được một chân ra khỏi vòng tay của y và co đầu gối lại cho tới lúc một bàn chân của tôi kê lên vai y. Chỉ cần ấn một cái là tôi có thể thoát ra khỏi vòng tay của y một cách dễ dàng. Tôi cố bò dậy thật nhanh, trông thấy y đang cầm một khẩu súng lục trong bàn tay phải. Tôi biết y còn do dự chưa dám dùng tới. Tôi liền chặt một đòn thái-cực-đạo nhanh như chớp xuống cổ tay của y. Y buông rơi khẩu súng và chụp lấy cổ tay với bàn tay kia, khom mình trên cách tay bị tê liệt một lúc lâu, đủ thời giờ cho tôi lao qua cửa và thoát ra hành lang.

Khi tôi trở về phòng thì Err đã có mặt tại đó. Mặt mày anh ta tái xanh, rõ ràng không còn hồn vía.

Anh ta bảo tôi :

— Thưa ông quả thật Chúa đã cứu giúp tôi. Nhưng, câu vụ này chắc hẳn tôi giảm thọ mười năm là ít.

— Khỏi lo, anh sẽ bình phục lại như thường.

Anh ta nhìn vào áo quần xốc xếch của tôi, e ngại hỏi :

— Ông không hề gì chứ?

— Tôi không sao hết.

Đoạn tôi vừa đưa cho anh ta tờ giấy bạc năm Anh-kim, vừa nói tiếp:

— Đây... tiền công của anh. Đừng lo sợ gì nữa.

Tôi biết anh ta không thể nói gì được. Anh ta nhìn tôi bằng một đôi mắt sợ hãi và đi ra.

Tôi vừa rót cho mình một ly whisky với một bàn tay chưa hết run, thì tôi bỗng giật nảy mình vì ba tiếng gõ cửa lớn kể tiếp nhau vang lên.

Tôi bảo :

— Cửa không khóa. Xin cứ vào.

Gã đàn ông đi vào chính là người tôi đã bắt gặp đang nghe lén Monique và tôi nói chuyện trên phòng quan sát.

— Ông Dunbar, tôi có thể vào ?

— Ông đã vào rồi. Tôi có biết ông ?

— Không đâu. Tên tôi là Van Leyden. Nhưng chúng ta đã gặp nhau.

Giọng nói của y rất nhẹ, gần như không nghe được. Tôi đoán y là người Đức hay Thụy-sĩ, nhưng tôi không thể quả quyết.

— Thật vậy sao ?

— Mới cách đây vài phút mà thôi. Trong phòng của Ông De Ménard.

Mãi tới lúc đó, tôi mới nhận thấy bộ điện cánh tay mặt của y có vẻ cứng cỏi, tựa hồ còn bị thương.

Tôi lắc đầu.

— Chắc hẳn ông đã lằm. Cả đời tôi, tôi chưa hề bước chân vào phòng Ông De Ménard.

Y mỉm cười. Một nụ cười thật sắc, chỉ hiện ra trên môi chứ không lên tới mắt.

Y bảo :

— Không sao. Tôi nghĩ cần phải cho ông một cảnh cáo nhỏ. Ông đã thoát khỏi tay tôi lần này. Chuyện đó sẽ không bao giờ tái diễn. Ông Dunbar, tôi khuyên ông nên tránh xa những việc không liên quan đến ông.

Y lại mỉm cười một cách lạnh nhạt và đi ra, đóng nhẹ cánh cửa.

Không một lời hăm dọa, không buộc tội xâm phạm, không giận dữ. Y bỏ lại trong không khí một cảm giác giá lạnh.

Tôi nói với bộ mặt của Stuart Dunbar trong tấm kiếng phía trên bồn rửa tay :

— Y tưởng ông bạn chỉ là một kẻ tò mò.

Rồi tôi nâng ly lên và uống mừng nó.